Instanța de fond: Judecătoria Chișinău sediul Rîșcani, judecător – Pruteanu Ina
Dosarul nr. 3r-539/25
2-25085610-02-3r-08092025

D E C I Z I E

02 martie 2026 mun. Chișinău

Completul specializat în examinarea acțiunilor în contencios administrativ din cadrul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Centru

În componența:
Președintele completului, judecător Sîrbu Victoria
Judecători Bagrin Lucia și Cașcaval Andrei

examinând fără participarea părților, recursul declarat de avocatul Axentiev Alexei, în interesele lui Brînza Vadim,

împotriva încheierii Judecătoriei Chișinău sediul Rîșcani, din 22 iulie 2025,

emisă în cauza de contencios administrativ, la acțiunea depusă de Brînza Vadim împotriva Serviciului Vamal cu privire la anularea actelor administrative individuale defavorabile,

a c o n s t a t a t :

Circumstanțele cauzei

La 16 iunie 2025, Brînza Vadim a depus cerere de chemare în judecată împotriva Serviciului Vamal solicitând anularea: răspunsului Serviciului Vamal nr. 28/11-5806 din 06 mai 2025, urmare a examinării cererii prealabile din 08 aprilie 2025; răspunsului Serviciului Vamal nr. 28/11-4198 din 28 martie 2025, urmare a examinării cererii prealabile din 25 martie 2025; a deciziei de regularizare nr. 08 din 06 ianuarie 2025; a dispoziției nr. 10 din 12 februarie 2025 privind suspendarea operațiunilor la conturile bancare ale plătitorului; a deciziei nr. 13 de declanșare a procedurii de executare silită a datoriei vamale; a deciziei de regularizare nr. 597 din 31 martie 2025 și încasarea prejudiciului moral în mărime de 300.000 lei, cauzat în urma emiterii actelor administrative.

Concomitent cu depunerea acțiunii, reclamantul a solicitat suspendarea executării deciziei de regularizare nr. 08 din 06 ianuarie 2025; a dispoziției nr. 10 din 12 februarie 2025 cu privire la suspendarea operațiunilor la conturile bancare ale plătitorului; a deciziei nr. 13 de declanșare a procedurii de executare silită a datoriei vamale; a deciziei de regularizare nr. 597 din 31 martie 2025, emise de Serviciul Vamal.

În motivarea cererii, reclamantul a făcut trimitere la prevederile art. 172 și 214 Cod administrativ, suplimentar invocând că există suspiciuni serioase şi rezonabile referitor la

legalitatea actelor administrative individuale defavorabile contestate, precum şi existența pericolului iminent de producere a unor prejudicii ireparabile prin executarea în continuare a actelor administrative individuale, la caz fiind întrunite ambele motive de suspendare, expuse în art. 172 Cod administrativ.

Soluția instanței de fond

Prin încheierea Judecătoriei Chișinău sediul Rîșcani din 22 iulie 2025, a fost respinsă cererea înaintată de Brînza Vadim cu privire la suspendarea executării actelor.

Solicitarea recurentului

La 08 august 2025, (*în interiorul termenului prevăzut la art. 242 Cod administrativ*), avocatul Axentiev Alexei, acționând în interesele lui Brînza Vadim, a declarat recurs împotriva încheierii Judecătoriei Chișinău sediul Rîșcani, din 22 iulie 2025, solicitând anularea acesteia și emiterea unei noi încheieri, prin care să fie admisă cererea cu privire la suspendarea actelor administrative.

În esență, prin cererea de recurs, reiterând circumstanțele de fapt cu privire la emiterea și efectele actelor administrative a căror suspendare se solicită, recurentul a susținut că, instanța nu a luat în considerație şi nici nu a motivat în nici un fel poziția sa asupra faptului că Brînza Vadim, în cererea de chemare în judecată, pe deplin şi-a demonstrat cerința sa asupra necesității suspendării actului administrativ individual defavorabil contestat.

Suplimentar, recurentul a menționat că prin emiterea actelor administrative individuale defavorabile în privința lui, inclusiv suspendarea conturilor bancare și retragerea mijloacelor bănești până la soluționarea cauzei în fond, se produc efecte directe și grave asupra situației sale financiare, afectând implicit întreținerea familiei, acesta având copii minori în întreținere.

De asemenea a susținut că prin soluția adoptată, instanța a admis implicit posibilitatea ca autoritatea publică să intervină unilateral și arbitrar asupra mijloacelor de existență ale reclamantului, afectând dreptul acestuia și al copiilor săi la un trai decent și la condiții minime de existență.

Totodată, a remarcat că respingerea cererii de suspendare a efectelor actului administrativ a fost una formală, contrară interesului superior al copilului, consacrat de Convenția ONU privind drepturile copilului, prin privarea acestora de condiții adecvate de trai, alimentație și dezvoltare.

În altă ordine de idei, recurentul a specificat faptul că instanța de fond s-a pronunțat asupra fondului cauzei, apreciind legalitatea actelor administrative contestate, deși nu era în drept să facă acest lucru la etapa examinării cererii de suspendare, favorizând astfel nejustificat autoritatea emitentă.

În final, recurentul a invocat și încălcarea termenului legal de examinare a cererii de suspendare, instanța pronunțându-se cu întârziere, peste termenul prevăzut de lege.

Aprecierea instanței de recurs

Verificând legalitatea încheierii judecătorești contestate, pe baza dosarului și a

motivelor invocate în recurs, Completul de contencios administrativ consideră necesar de a respinge cererea de recurs și a menținere încheierea instanței de fond, reieșind din considerentele ce succed.

Conform art. 241 alin. (1), (3) Cod administrativ, încheierile primei instanțe și ale instanței de apel pot fi contestate cu recurs, separat de hotărâre, în cazurile prevăzute de prezentul cod și de alte legi. Pentru contestarea cu recurs a încheierilor judecătorești se aplică corespunzător prevederile cap. III din cartea a treia, dacă din prevederile prezentului capitol nu rezultă altceva.

Potrivit art. 243 alin. (1) lit. b) Cod administrativ, examinând recursul împotriva încheierii judecătorești, instanța respinge recursul, iar conform alin. (2)-(4) al aceluiași articol, instanța competentă soluționează recursul împotriva încheierilor judecătorești fără ședință de judecată. Dacă consideră necesar, instanța competentă poate cita participanții la proces. Decizia prin care se soluționează recursul împotriva încheierii judecătorești se motivează în scris. După finalizarea procedurii de soluționare a recursului împotriva încheierii judecătorești, dosarul judiciar se transmite instanței competente în termen de 3 zile.

Astfel, din actele cauzei rezultă că Brînza Vadim a depus cerere de chemare în judecată împotriva Serviciului Vamal solicitând *inter alia*, suspendarea executării deciziei de regularizare nr. 08 din 06 ianuarie 2025, a dispoziției nr. 10 din 12 februarie 2025 cu privire la suspendarea operațiunilor la conturile bancare ale plătitorului, a deciziei nr. 13 de declanșare a procedurii de executare silită a datoriei vamale și a deciziei de regularizare nr. 597 din 31 martie 2025, emise de Serviciul Vamal.

Fiind învestită cu soluționarea aspectului respectiv, prin încheierea din 22 iulie 2025, Judecătoria Chișinău sediul Rîșcani, a respins ca neîntemeiată cererea de suspendare a executării actelor administrative.

În materie de drept, potrivit art. 214 alin. (1) Cod administrativ, suspendarea executării actului administrativ individual contestat poate fi solicitată de către reclamant instanței de judecată care examinează acțiunea de contencios administrativ. Reclamantul poate solicita instanței de judecată competente suspendarea executării actului administrativ individual până la înaintarea acțiunii în contencios administrativ dacă autoritatea publica învestită cu soluționarea cererii prealabile a refuzat suspendarea sau nu a soluționat cererea de suspendare în termenul stabilit la art. 172 alin. (3).

Conform art. 172 alin. (1) Cod administrativ, daca un act administrativ individual defavorabil este contestat cu cerere prealabilă, autoritatea publică, din oficiu sau la cererea persoanei afectate, poate suspenda executarea lui până la finalizarea procedurii prealabile, iar conform alin. (2) din norma citată, motivele suspendării sunt: a) existența unor suspiciuni serioase și rezonabile privind legalitatea actului administrativ individual defavorabil; b) existența pericolului iminent de producere a unor prejudicii ireparabile prin executarea în continuare a actului administrativ individual defavorabil.

În acest sens, Completul judiciar conchide că la dispunerea suspendării actelor administrative urmează a fi constatate obligatoriu existența acelor temeiuri necesare a fi întrunite, invocate prin lege.

Atât cazul bine justificat, cât și paguba a cărei iminentă producere ar fi înlăturată prin

suspendarea executării actelor administrative, trebuie să fie indicate și probate în concret, nu doar afirmate prin preluarea textelor de lege, așadar cert fiind instituită obligația probării faptului că existența acestor condiții nu se prezumă, ci trebuie dovedite de persoana lezată care a solicitat suspendarea executării actului administrativ.

Cu referire la primul temei prevăzut de legislator – existența unor suspiciuni serioase și rezonabile cu privire la legalitatea actului defavorabil, Completul de judecată reține că prin noțiunea de suspiciuni rezonabile în ce privește legalitatea actului administrativ individual, se înțeleg acele circumstanțe de fapt, ce ar convinge judecătorul că actul administrativ individual ar fi ilegal, respectiv ilegalitatea propriu zisă a actului administrativ individual defavorabil, este un element de fond și se verifică doar în cadrul dezbaterilor judiciare.

În privința acestei condiții de suspendare a executării actelor administrative individual defavorabil, instanța nu poate aprecia discreționar, arbitrar, necesitatea unei asemenea măsuri, ci doar prin raportare la probele administrate în cauză, care trebuie să ofere suficiente indicii aparente de răsturnare a prezumției de legalitate, fără a analiza pe fond conținutul actelor administrative.

La caz, potrivit cererii de suspendare și cererii de recurs, partea a reiterat prevederile art. 214 și art. 172 alin. (2) lit. a) și b) Cod administrativ, prin prisma faptului că există suspiciuni rezonabile privind legalitatea actului administrativ individual, și că executarea silită ar genera prejudicii ireparabile recurentului, prin afectarea drepturilor patrimoniale și nepatrimoniale.

Cu toate acestea, la etapa dată a procesului, fără a prejudicia fondul cauzei, reieșind studiul sumar al înscrisurilor dosarului, în limita împuternicirilor acordate de legiuitor la soluționarea chestiunii de suspendare a executării actelor administrative contestate, Colegiul judiciar nu a stabilit existența suspiciunilor serioase și rezonabile referitoare legalitatea actelor administrative contestate.

Or, actele administrative se bucură de prezumția de legalitate, de prezumția de veridicitate și prezumția de autenticitate, de unde decurge principiul că actul administrativ este executoriu din oficiu (*executio ex officio*) și imediat, acesta fiind însuși titlul executoriu, fără a mai fi nevoie de învestirea lui cu formulă executorie, atât timp cât judecătorul nu a intervenit pentru a paraliza executarea sau pentru a-l anula.

Prin urmare, Completul judiciar conchide că cererea de suspendare a actelor administrative contestate în cauză, prin prisma suspiciunilor serioase și rezonabile cu privire la ilegalitatea actelor contestate, nu își găsește suportul de fapt și de drept, aceasta în mod just fiind respinsă de către instanța de fond.

De asemenea, cu referire la condiționarea suspendării actului administrativ contestat de existența unui caz bine justificat, cât și a iminenței producerii pagubei, întrucât eventual producerea unei pagube trebuie să fie o consecință directă a cazului bine justificat, instanța de recurs reține că, la caz, nu s-a confirmat necesitatea suspendării actului administrativ contestat, așa cum prin probele administrate, nu se justifică cazul de suspendare și nu denotă iminența producerii pagubei ca consecință directă a nesuspendării.

În context, Completul specializat reține că aplicarea celui de al doilea temei prevăzut

de legislator, pentru suspendarea actelor administrative contestate, este necesară demonstrarea temeiniciei solicitării, precum și faptul că suspendarea are drept scop prevenirea unui prejudiciu ireparabil.

De altfel, deși recurentul a invocat suspendarea conturilor bancare și producerea efectelor directe și grave asupra situației sale financiare, instanța de recurs constată că aceste aspecte nu demonstrează suficient justificarea aplicării măsurilor provizorii.

În ceea ce privește pretinsa afectare gravă a situației financiare, se reține că circumstanțele invocate de recurent, nu pot conduce automat la suspendarea oricărui act administrativ cu impact patrimonial, deoarece suspendarea are caracter excepțional și presupune demonstrarea prejudiciului iminent și greu de reparat, condiții care nu au fost demonstrate în speță.

Totodată, nu poate fi reținută susținerea că instanța s-ar fi pronunțat asupra fondului cauzei, aceasta limitându-se la analiza condițiilor legale pentru suspendare, fără a soluționa definitiv legalitatea actelor contestate.

În același sens, Completul specializat urmează să accentueze că circumstanțele invocate de autorul recursului nu sunt plauzibile în vederea dispunerii suspendării actului administrativ, iar motivele indicate în art. 172 alin. (2) Cod administrativ, ce ar justifica suspendarea executării actului contestat, nu sunt îndeplinite, întrucât paguba iminentă, precum și ilegalitatea actului administrativ nu se prezumă, ci trebuie și dovedite de persoana lezată, prin probe concludente și pertinente.

Sub acest aspect, instanța de recurs reține că în speță nu sunt întrunite nici prevederile art. 172 alin. (2) lit. b) Cod administrativ, deoarece contrar prevederilor art. 93 Cod administrativ, reclamantul nu a prezentat careva probe confirmative, ce ar demonstra existența pericolului iminent de producere a unor prejudicii ireparabile prin executarea în continuare a actului administrativ defavorabil, astfel că instanța de judecată este în imposibilitate să dispună suspendarea actului administrativ numai în baza simplei invocări de către reclamant a prevederilor art. 172 alin. (2) Cod administrativ.

În opinia instanței de recurs, solicitarea de suspendare a fost formulată fără a fi detaliată și argumentată existența pericolului iminent de producere a unor prejudicii ireparabile prin executarea în continuare a actului administrativ individual defavorabil, iar trimiterea reclamantului la iminența unui risc de producere al unui prejudiciu ireparabil asupra situației sale financiare, Completul judiciar o califică drept una ipotetică or în acest sens, reclamantul revendică încălcarea unor drepturi care nu pot fi valorificate la momentul intentării acțiunii.

Astfel, elementul cu privire la iminența survenirii unui prejudiciu ireparabil nu a fost argumentat și nici probat în regim suficient de obiectiv și convingător, deși sarcina probațiunii în acest sens revine nemijlocit reclamantului.

Prin urmare, instanța de recurs conchide că cererea de suspendare a actului administrativ contestat la caz din motivele invocate, nu își găsește suportul de fapt și de drept, aceasta în mod just fiind respinsă de către instanța de fond.

Așadar, din cererea înaintată nu sunt identificate, la această fază a procesului, niciunul din temeiurile de suspendare indicate în art. 172 alin. (2) Cod administrativ.

Cu atât mai mult, reclamantul nu ține cont de faptul că în cazul unei eventuale

hotărâri favorabile, devin aplicabile prevederile art. 228 alin. (1) Cod administrativ, în conformitate cu care, actul administrativ individual anulat de către instanța de judecată, nu produce efecte juridice, în totalitate sau în partea anulată, din momentul emiterii lui.

Prin urmare, în cazul emiterii unei hotărâri judecătorești favorabile, reclamantul va fi restabilit în drepturile încălcate, inclusiv având posibilitate să solicite compensarea prejudiciului cauzat prin actul nominalizat, în cazul în care va fi demonstrată existența prejudiciului, iar argumentele contrare nu pot fi reținute, întrucât sunt lipsite de justificare, având caracter declarativ.

În același context, reiterând motivele de fapt și de drept analizate mai sus, Completul judiciar reține că chiar dacă riscul este abstract, cererea cu privire la suspendarea acțiunii actului sesizat trebuie motivată convingător, nu prin simpla enumerare a unor valori fundamentale. Și aceasta deoarece, se poate recurge la asigurarea protecției provizorii în materie administrativă prin suspendarea efectului executional al actului administrativ, doar în condițiile în care, reclamantul justifică pertinent și concludent survenirea pagubelor iminente, ca urmare a punerii în executare a acestuia, prin analize concrete, probe exhaustive din conținutul cărora să rezulte o atare concluzie, dar și legătura de cauzalitate directă a efectului executional al actului administrativ contestat raportat la pretinsele prejudicii survenite, caracterizate prin imposibilitatea în reparare, ori repararea acestora cu dificultate.

Completul de judecată relevă că simpla invocare a unui fapt evident, atât timp cât autorul cererii nu argumentează caracterul ireparabil al riscului, nu reprezintă o motivare suficientă și convingătoare pentru a suspenda actul administrativ.

În altă ordine de idei, referitor la depășirea termenului de examinare, instanța de recurs subliniază că, deși potrivit condițiilor art.172 alin. (3) Cod administrativ, suspendarea executării actului administrativ individual defavorabil se decide în termen de 5 zile lucrătoare din momentul înregistrării, daca legea nu prevede altfel, eventuala depășire a termenului de pronunțare apare ca una justificată de necesitatea respectării garanțiilor procesuale fundamentale, or, prin încheierea din 14 iulie 2025, instanța a solicitat poziția pârâtului asupra cererii de suspendare, iar la 17 iulie 2025 autoritatea pârâtă a depus referință, solicitând respingerea cererii.

În aceste condiții, asigurarea echilibrului real între drepturile și obligațiile părților, oferind posibilitatea efectivă fiecărei părți de a-și expune poziția asupra tuturor aspectelor relevante ale cauzei, nu este de natură să atragă nulitatea actului judecătoresc. Dimpotrivă, conduita instanței reflectă respectarea principiilor unui proces echitabil, iar nu încălcarea acestora.

Din considerentele menționate și având în vedere că nu au fost constatate careva temeiuri de fapt și de drept, doveditoare a ilegalității încheierii contestate și care ar duce la anularea acesteia, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ ajunge la concluzia de a respinge recursul ca fiind neîntemeiat și de a menține încheierea Judecătoriei Chișinău sediul Rîșcani din 22 iulie 2025, ca întemeiată și legală.

În conformitate cu prevederile art. 243 alin. (1) lit. b) Cod administrativ, Completul specializat în examinarea acțiunilor în contencios administrativ din cadrul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Centru

d e c i d e:

Se respinge recursul declarat de avocatul Axentiev Alexei, în interesele lui Brînza Vadim.

Se menține încheierea Judecătoriei Chișinău sediul Rîșcani din 22 iulie 2025, emisă în cauza de contencios administrativ, la acțiunea depusă de Brînza Vadim împotriva Serviciului Vamal cu privire la anularea actelor administrative individuale defavorabile.

Decizia este irevocabilă din momentul emiterii.

Președintele completului,
judecător Sîrbu Victoria

Judecători Bagrin Lucia

Cașcaval Andrei